

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

løst. Skuffelse og modgang må imidlertid ikke føre til, at demokratierne i Vesteuropa giver op, nye muligheder må undersøges og prøves. Ingen i den verdensdel, som vi hører til, kan være ligegyldig overfor denne sags løsning, det gælder nemlig Europas fremtid. Ordningen af Tysklands forhold er på lang sigt ganske enkelt et spørgsmål om liv eller død for den vesteuropæiske befolkning. Går man fra hinanden i Berlin, som det kunne se ud til, uden nogen aftale om Tysklands forhold, da er det meget afgørende, at der ikke af vestmagterne træffes beslutninger, som forhindrer, at en forståelse mellem øst og vest om Tyskland kan komme i stand på et senere tidspunkt.

Det står nu ganske klart, at Europahærens gennemførelse med tysk deltagelse er en afgjort hindring for, at en forståelse kan opnås. Det vil sige, at man ved at opretholde dette standpunkt fra vestmagternes side låser den nuværende tilstand fast i lang tid fremover med et splittet og delt Tyskland, der til enhver tid vil være et urocenter i Europa.

Det næste, som også mere og mere tydeligt tegner sig for enhver, der følger udviklingen i Tyskland, er den fare for freden, som et oprustet Tyskland indebærer. At give det tyske folk våben i hænderne og kalde den militære ånd frem i tyske sind kan meget vel blive en større belastning, end det nye spæde tyske demokrati kan holde til. Den generation, der i dag råder i Tyskland, er vokset op i Hitlers ungdomsorganisationer, og mærkeligt skulle det være, om det ikke havde sat sine spor. Og en stor del af de ledende militære, som skal organisere den nye tyske hær, er generaler fra nazismens Tyskland, som nu kaldes frem.

Er dette nu ikke et yderst farligt eksperiment? De argumenter, der anføres for at få Tyskland ind i Europahæren: at man derigennem sikrer sig en vis kontrol med den militære udvikling i Tyskland, kan jeg ikke tillægge særlig vægt. Snarere kan det befrægtes, at det modsatte bliver tilfældet, at det bliver Tyskland, der bliver den bestemende faktor indenfor Europahæren. Når forholdet da er det, at Tysklands oprustning indebærer en meget stor fare for freden i Europa, og det tillige er åbenbart, at opret-

telsen af Europahæren er en spærring for forhandling og forståelse om en holdbar fredsordning, hvorfor da blive ved at kredse om dette problem fremfor at søge frem til en løsning, der har større mulighed for at føre til et resultat?

Lederen af det tyske socialdemokrati, Ollenhauer, har, som også det ærede medlem hr. Alsing Andersen før fremhævede, givet udtryk for synspunkter, der leder tankerne hen på en anden løsning end Europahæren. Ollenhauer, der er imod tysk deltagelse i Europahæren, har i den tyske forbundsdag holdt en tale, hvori han udkaster tanken om et frit og genforenet Tyskland som medlem af De Forenede Nationer. Dette medlemskab måtte fastslås som en del af overenskomsten mellem de fire stormagter, dette skulle give Tyskland sikkerhed overfor angreb fra andre stater og samtidig give sikkerhed for Tysklands naboer mod tyske aggressioner.

Når nu det ærede medlem hr. Alsing Andersen og andre her i dag har sagt, at hvad Danmark udtalte i sin tid i memorandummet af 1947 om Tysklands fremtid, kunne ikke være gældende nu, for forholdene har forandret sig meget siden den tid, så tror jeg, at de fleste vil erkende, at den frygt, der i 1947 lå bag udtalelsen i memorandummet fra den danske regering, frygten for et oprustet Tyskland — man frarådede, at Tysklands ungdom nogensinde mere blev uddannet til soldater, og at Tysklands rustningsindustri igen kom i gang — er lige så begrundet i dag, som den var det i 1947. Når den kom så stærkt til udtryk dengang, skyldes det formentlig, at folkene i Europa, især nabostaterne, på det tidspunkt mærkede sporene meget føleligt af et stærkt tysk militær.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen hævder, at man ikke i det lange løb ville kunne regne med at holde kontrol med et stort land som Tyskland, hvis man tænkte sig det skulle være neutralt; men jeg vil tro, at det har man også tænkt på i 1947, og da mente man altså alligevel, det var den eneste vej til at sikre freden i Europa. Når det ærede medlem hr. Alsing Andersen siger, at det må være vor opgave at styrke de tyske demokratiske partier, er jeg enig med ham, men det vil afgjort betyde en svækkelse for dem, at militæret igen får en